

УДК 347.4

DOI 10.31732/2708-339X-2026-20-A10

ПУБЛІЧНО-ПРИВАТНЕ ПАРТНЕРСТВО У СФЕРІ ОБОРОННО-ПРОМИСЛОВОГО КОМПЛЕКСУ ЯК СКЛАДОВА ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Озарко Н.-Р. Л.,

аспірант Навчально-наукового Юридичного інституту
Карпатського національного університету імені Василя Стефаника,
м. Івано-Франківськ, вул. Т. Шевченка, 44а, Україна, 76018

e-mail: NazarGa@ukr.net

ORCID: <https://orcid.org/0009-0008-9543-7358>

PUBLIC-PRIVATE PARTNERSHIP IN THE DEFENSE-INDUSTRIAL COMPLEX AS A COMPONENT OF ENSURING THE NATIONAL SECURITY OF UKRAINE

Ozarko N.-R. L.,

postgraduate student of the Educational and Scientific Law Institute of the Vasyl Stefanyk Carpathian National
University,

Ivano-Frankivsk, T. Shevchenko St., 44a, Ukraine, 76018

e-mail: NazarGa@ukr.net

ORCID: <https://orcid.org/0009-0008-9543-7358>

Анотація. У статті аналізується публічно-приватне партнерство у сфері оборонно-промислового комплексу як складова забезпечення національної безпеки України. Зазначається, що публічно-приватне партнерство є важливим механізмом співпраці між державою та приватним сектором, який відкриває можливості для досягнення значних результатів у різних сферах. Така форма взаємодії передбачає об'єднання ресурсів державних структур, органів місцевого самоврядування та приватних інвесторів із чітким розподілом ризиків, обов'язків і прибутків. Особлива увага приділяється застосуванню публічно-приватного партнерства у сфері оборонно-промислового комплексу, що має критично важливе значення для національної безпеки. Таке партнерство сприяє виконанню завдань щодо захисту державного суверенітету та територіальної цілісності України.

Аналізуються положення Закону України «Про публічно-приватне партнерство», який передбачає можливість впровадження механізмів публічно-приватного партнерства у сфері безпеки й оборони, що підкреслює важливість співпраці між державними інституціями та приватним сектором. Констатується, що таке партнерство охоплює широкий спектр заходів, зокрема спільне фінансування стратегічно важливих проєктів у військово-промисловому комплексі та інтеграцію інноваційних технологій у сферу національної безпеки й управління ресурсами. Це підкреслює багатовекторний характер партнерства, спрямованого на посилення обороноздатності держави.

Наголошується, що для зміцнення оборонного потенціалу України важливо інтегрувати приватний капітал, новітні технології та експертні знання. Публічно-приватне партнерство може стати ефективним механізмом досягнення цієї мети, оскільки воно не лише посилює державні можливості, а й надає переваги приватному сектору, зокрема державні гарантії та доступ до бюджетного фінансування. Стверджується, що потенціал публічно-приватного партнерства виходить за межі виробництва озброєння та охоплює сфери кібербезпеки, розвідувальних технологій і захисту критично важливої інфраструктури.

Акцентується увага на тому, що динамічний розвиток механізмів публічно-приватного партнерства у сфері національної безпеки потребує адаптації законодавства до умов воєнного часу та впровадження кращих світових практик. Це не лише посилить обороноздатність держави, а й сприятиме залученню приватного сектору до реалізації інноваційних стратегічних ініціатив.

Ключові слова: національна безпека України, оборонно-промисловий комплекс, обороноздатність, публічно-приватне партнерство, співпраця.

Формул: 0, **рис.:** 0, **табл.:** 0, **бібл.:** 12.

Abstract. *The article analyzes public-private partnership in the defense-industrial complex as a component of ensuring the national security of Ukraine. It is noted that public-private partnership is an important mechanism of cooperation between the state and the private sector, which creates opportunities for achieving significant results in various fields. This form of interaction involves combining the resources of state institutions, local self-government bodies, and private investors with a clear distribution of risks, responsibilities, and profits. Particular attention is paid to the application of public-private partnership in the defense-industrial complex, which is of critical importance for national security. Such partnership contributes to fulfilling the tasks of protecting the state sovereignty and territorial integrity of Ukraine.*

The article analyzes the provisions of the Law of Ukraine "On Public-Private Partnership," which provides for the possibility of implementing public-private partnership mechanisms in the field of security and defense, thereby emphasizing the importance of cooperation between state institutions and the private sector. It is established that such partnership covers a wide range of measures, including joint financing of strategically important projects in the military-industrial complex and the integration of innovative technologies into the sphere of national security and resource management. This underlines the multidimensional nature of partnership aimed at strengthening the state's defense capability.

It is emphasized that strengthening Ukraine's defense potential requires the integration of private capital, advanced technologies, and expert knowledge. Public-private partnership can become an effective mechanism for achieving this goal, as it not only enhances state capabilities but also provides advantages to the private sector, including state guarantees and access to budget financing. It is argued that the potential of public-private partnership extends beyond weapons production and encompasses cybersecurity, intelligence technologies, and the protection of critical infrastructure.

Attention is focused on the fact that the dynamic development of public-private partnership mechanisms in the field of national security requires the adaptation of legislation to wartime conditions and the implementation of best international practices. This will not only strengthen the state's defense capability but also encourage the involvement of the private sector in implementing innovative strategic initiatives.

Keywords: *national security of Ukraine, defense-industrial complex, defense capability, public-private partnership, cooperation.*

Formulas: *0, fig.: 0, tab.: 0, bib.: 12.*

Постановка проблеми. Публічно-приватне партнерство (ППП) в оборонно-промисловому комплексі є важливим інструментом зміцнення національної безпеки України. Така форма співпраці дає змогу ефективно об'єднувати зусилля держави та приватного сектору для модернізації оборонних технологій, розвитку інфраструктури та посилення обороноздатності країни. Завдяки залученню інвестицій і передових рішень з боку приватних компаній держава має змогу оптимізувати свої ресурси, одночасно підвищуючи бойові спроможності та реагуючи на сучасні виклики у сфері безпеки. Це партнерство сприяє створенню нових робочих місць, стимулюванню інновацій і посиленню економічного потенціалу, що в сукупності значно підвищує національну стійкість до зовнішніх загроз.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Питанню публічно-приватного партнерства у сфері оборонно-промислового комплексу присвятили свої наукові праці такі вчені, як: С. Боліла, Д. Груба,

С. Дерев'янка, С. Єгоричева, Ю. Кобець, В. Круглов, Д. Лаврентій, М. Лахижа, Т. Мадрига, О. Маркєєва, В. Марчук, К. Маслов, Б. Розвадовський та інші. Водночас науковий інтерес до цієї тематики постійно зростає, а тому постає потреба у подальших комплексних напрацюваннях у цій сфері.

Формулювання цілей статті. Метою статті є дослідження публічно-приватного партнерства у сфері оборонно-промислового комплексу як складової забезпечення національної безпеки України.

Виклад основного матеріалу дослідження. Публічно-приватне партнерство є важливим механізмом співпраці між державою та приватним бізнесом, забезпечуючи широкі можливості для досягнення значних результатів у різних сферах. Така форма взаємодії знаходить застосування у будівництві та обслуговуванні інфраструктури, енергетичній галузі, транспортній системі, охороні здоров'я, освіті, культурі та інших сферах. Вона передбачає об'єднання ресурсів державних структур, органів місцевого самоврядування та приватних

інвесторів із чітким розподілом ризиків, обов'язків і прибутків.

19 червня 2025 року Верховна Рада України ухвалила Закон України «Про публічно-приватне партнерство» [1], який спрямований на спрощення процедур підготовки й реалізації проєктів у цій сфері. Основна мета цього Закону полягає у стимулюванні відновлення пошкодженої інфраструктури та створенні нових стратегічних об'єктів, які стануть фундаментом повоєнного економічного відновлення країни.

Відповідно до положень Закону, зокрема статті 10, ініціатива щодо розробки проєктів ППП належить публічному партнеру. Серед таких партнерів можуть бути не лише органи державної влади, які управляють майном державної власності згідно із Законом України «Про управління об'єктами державної власності», але й органи місцевого самоврядування, Національна академія наук України, галузеві академії наук та господарські товариства, що належать до публічного сектору економіки [2, с. 6].

Тривалість дії договорів у межах ППП не визначена жорсткими законодавчими обмеженнями, проте їх довгостроковий характер є однією з ключових ознак цього виду співпраці [3]. Водночас у певних проєктах ППП, зокрема у сфері житлового будівництва, передбачено можливість укладення договорів із коротшим строком дії – менш ніж п'ять років, що обумовлено статтею 3 відповідного законодавчого акта.

Окрім цього, законодавство передбачає випадки тимчасового призупинення дії договорів ППП за наявності обґрунтованих підстав, до яких належать: форс-мажорні обставини, настання відкладальних чи скасувальних подій, рішення органів державної влади, дії або бездіяльність уповноважених суб'єктів, що суттєво впливають на виконання зобов'язань та реалізацію прав учасників договору. Сукупний період такого призупинення обмежується п'ятьма роками, як це передбачено статтею 9 [1].

Варто наголосити, що можливість

упровадження механізмів ППП у сфері безпеки й оборони передбачена пунктом 13 статті 4 Закону України «Про публічно-приватне партнерство» [1, ст. 4]. Це поняття охоплює багатовекторну взаємодію між державними інституціями та приватним сектором, спрямовану на посилення обороноздатності країни. Партнерство між цими суб'єктами передбачає реалізацію широкого спектра заходів – від спільного фінансування стратегічно важливих проєктів у військово-промисловому комплексі до інтеграції інноваційних технологій у сферу національної безпеки та управління ресурсами.

У сучасних умовах, з огляду на триваючий військовий конфлікт та ускладнення геополітичної ситуації, партнерство між державою і приватним сектором набуває дедалі більшого значення як ефективний інструмент задоволення потреб України у сфері безпеки та оборони. Вітчизняні підприємства забезпечують близько 34 % виробництва озброєння в Україні, що є суттєвим досягненням порівняно з попереднім показником у 10 %. Проте навіть ці позитивні тенденції не дають змоги повною мірою задовольнити потреби держави у сфері оборони [4].

Для забезпечення довготривалого зміцнення оборонного потенціалу України принципово важливою є інтеграція приватного капіталу, передових технологій та експертних знань. У цьому контексті ППП постає спроможним механізмом, здатним сприяти досягненню зазначеної мети. Така взаємодія не лише посилює можливості держави, а й створює низку переваг для приватного сектору, зокрема надання державних гарантій, доступ до бюджетного фінансування та вигоди від розвитку дотичної інфраструктури.

Необхідно усвідомлювати, що потенціал ППП виходить далеко за межі виключно виробництва озброєння. Сфера безпеки та оборони включає широкий спектр напрямів, серед яких особливу увагу привертають кібербезпека, розвідувальні технології та захист критично важливої інфраструктури. Важливим аспектом є також вивчення закордонного

досвіду. Такі країни, як Сполучені Штати Америки, Велика Британія, Німеччина та Франція, демонструють ефективність залучення приватного сектору до розробки й упровадження оборонних проєктів у форматі ППП, що стає орієнтиром для інших держав [4].

У цьому контексті дослідниця С. Боліла зазначає, що в Україні функціонує близько 500 підприємств оборонно-промислового комплексу, які займаються розробкою, виробництвом, ремонтом та обслуговуванням військової техніки. З них приблизно 100 підприємств мають статус державної власності, тоді як інші 400 перебувають у приватній власності. У даній галузі зайнято близько 300 тисяч працівників, причому найбільша частка обсягів виробництва продукції та надання пов'язаних послуг припадає саме на приватний сектор. Провідна частина оборонних підприємств підпорядкована акціонерному товариству «Українська оборонна промисловість». Разом із тим певна частина підприємств належить до структури Державного космічного агентства України або перебуває у сфері управління Міністерства оборони, Міністерства економіки чи Міністерства внутрішніх справ. Варто зазначити, що діяльність цих підприємств нерідко супроводжується значними адміністративними витратами, оптимізація яких має стати ключовою передумовою для раціонального управління ресурсами та підвищення ефективності їхньої роботи [5, с. 28].

Оптимізація витрат і перегляд підходів до фінансування можуть виступити ключовими інструментами для довгострокового розвитку оборонно-промислового комплексу України. Важливою також є активізація співпраці між державними та приватними підприємствами, що сприятиме зростанню конкурентоспроможності української оборонної продукції на міжнародному ринку. Раціональне управління ресурсами та підприємствами галузі стане важливим чинником зміцнення національної безпеки та оборонного потенціалу країни.

Динамічний розвиток механізмів ППП у сфері національної безпеки та

оборони вимагає адаптації законодавства до умов воєнного часу і запровадження кращих світових практик. Такий підхід не лише посилить обороноздатність держави, а й заохотить приватний сектор долучатися до реалізації інноваційних стратегічних ініціатив.

Затверджена Стратегія розвитку оборонно-промислового комплексу України визначає масштабні цілі, спрямовані на підвищення його ефективності, інноваційної спроможності та глобальної конкурентоспроможності. Однією з основних умов цього процесу є забезпечення рівноправного доступу всіх суб'єктів господарювання, незалежно від форми власності, до участі у програмах з розробки та виробництва оборонної техніки і технологій. Досягнення цієї мети передбачає активне впровадження моделей ППП, стимулювання локальних і зарубіжних інвестицій. Головною метою залишається інтеграція оборонно-промислового комплексу з високотехнологічним цивільним сектором економіки, що дозволить створити синергетичний ефект для прискорення інноваційного розвитку країни [6].

Подальший розвиток оборонно-промислового комплексу потребує активного впровадження інноваційних підходів у різних сферах його діяльності. З цією метою розроблено низку стратегічних заходів. Передусім передбачено стимулювання приватної ініціативи у виконанні завдань, пов'язаних із функціонуванням та модернізацією даної галузі. Це включає створення умов, які сприятимуть залученню приватних підприємств та підприємців до роботи над оборонними проєктами, що дозволить використовувати додаткові ресурси і компетенції.

Окремим важливим кроком вбачається формування міжгалузевих об'єднань на базі оборонно-промислових підприємств із залученням як державної, так і приватної форми власності. Основна мета таких структур – інтеграція передових технологій у виробничі процеси, комерціалізація перспективних наукових

розробок, а також підтримка регіональних програм розвитку й реструктуризації підприємств. Учасниками об'єднань стануть не лише промислові компанії, а й наукові установи, освітні заклади та фінансові організації. Це розширить їхній інноваційний потенціал і сприятиме синергії у вирішенні стратегічних завдань.

Додатково заплановано створення індустріальних і технологічних парків, орієнтованих на розвиток високотехнологічної продукції. Ці кластери будуть важливим інструментом для виробництва товарів подвійного призначення, розробки передових послуг та технологій, необхідних для зміцнення оборони і безпеки країни. Співпраця в межах парків також охоплюватиме наукову та освітню сфери, активізуючи інтелектуальні ресурси для досягнення поставлених цілей [7, с. 23].

У Стратегії особливу увагу приділено залученню людських і фінансових ресурсів, передачі інновацій, а також використанню управлінського досвіду приватного сектору через механізми ППП. Такий підхід дозволяє значно ефективніше використовувати обмежені ресурси державного бюджету та активи оборонно-промислових підприємств. Він сприяє створенню інвестиційних та інноваційних спільних проєктів, удосконаленню управлінських процесів і обміну технологіями.

Окремої уваги потребує розробка економічних інструментів для поглиблення співпраці між науковими установами та промисловими комплексами різних форм власності. Головною метою цього напряму є створення системи ефективною координації діяльності у сфері розробки, виготовлення, модернізації та обслуговування продукції військового призначення. Це передбачає якісний трансфер технологій та залучення висококваліфікованих фахівців, здатних інтегрувати передові компетенції в оборонну галузь [6].

Таким чином, втілення положень Стратегії розвитку оборонно-промислового комплексу сприятиме посиленню національної безпеки України через упровадження інноваційних технологій,

ефективну координацію ресурсів різних секторів економіки та стимулювання інновацій на всіх рівнях. Виконання цього документа передбачає активне залучення як національних, так і міжнародних партнерів для досягнення максимальної ефективності та підвищення конкурентоспроможності [8, с. 226–227].

ППП може стати ключовим інструментом для розвитку сфери безпеки та оборони [9, с. 51], а його значення залишатиметься актуальним навіть після закінчення війни з Російською Федерацією. У цьому контексті необхідно докорінно переосмислити чинну законодавчу базу, що регулює ППП у зазначеній сфері. Сьогодні у багатьох аспектах вона залишається застарілою, часто суперечливою та потребує суттєвих змін для підвищення ефективності правозастосування.

Незважаючи на загальну перспективність цього механізму, Україна все ще стикається з проявами інертності у співпраці через ППП, що значною мірою пояснюється законодавчими прогалинами, складністю процедур і ризиками у взаємодії з державними органами [10, с. 46–47]. Однак інвесторам варто уважно розглянути можливості реалізації проєктів у сфері оборони та безпеки. Зокрема, оцінити оптимальні форми співпраці, визначити їхні переваги та потенційні недоліки [11, с. 109].

Успіх таких ініціатив залежить не лише від наявності належної нормативної бази, а й від стійкості державного сектору, здатності сторін до гнучкого прийняття рішень і стимулювання всіх учасників проєкту. Додатковими факторами успіху є якісне планування із залученням кваліфікованих фахівців, формування ефективною юридичної та регуляторної основи, заходи з мінімізації можливих ризиків, а також продуктивне управління проєктами з толерантністю до викликів, що виникають. Не менш важливе значення мають дотримання договірних умов і точне прогнозування очікуваної прибутковості.

Гармонійне поєднання зазначених

елементів створює основу для реалізації успішних проєктів у сфері безпеки та оборони через механізми ППП, що стане важливим кроком на шляху до сталого розвитку країни [12, с. 171].

Для реалізації проєктів у форматі ППП особливо важливим є створення системи державних гарантій і компенсаторних механізмів, які забезпечують захист інтересів приватних партнерів. Найчастіше такі механізми закріплюються на рівні законодавства, однак нерідко трапляються випадки, коли держава ухвалює індивідуальні рішення щодо обсягу підтримки кожного окремого проєкту, зважаючи на актуальні обставини.

На сучасному етапі пріоритетним завданням законодавства є саме вдосконалення регулювання договорів у сфері ППП, з огляду на їх ключову роль у формуванні та підтриманні ефективної взаємодії між сторонами. Це створює необхідне підґрунтя для виконання договірних зобов'язань партнерами та сприяє досягненню основної мети – успішної реалізації суспільно значущих інвестиційних проєктів. У цьому контексті законодавча база має охоплювати два фундаментальні аспекти.

По-перше, необхідно визначити чіткі межі договірної свободи, враховуючи публічну значущість проєктів у межах ППП. Це передбачає запровадження обов'язкових імперативних норм, які регулюватимуть визначення ключових умов договору, обов'язкових для виконання всіма сторонами.

По-друге, слід надати учасникам певну автономію для адаптації умов договору відповідно до специфіки та особливостей конкретного проєкту. Актуальним є регулювання питань, пов'язаних із розподілом ризиків між сторонами публічного та приватного секторів, а також визначення внеску кожного партнера у реалізацію спільної ініціативи. При цьому важливо зберегти певний рівень гнучкості, який дозволить

сторонам ефективно узгоджувати свої зобов'язання та враховувати специфічні потреби й виклики, що виникають під час реалізації проєкту.

Таким чином, гармонійне поєднання імперативних норм і можливості індивідуального підходу до кожного ППП-проєкту стане запорукою їх ефективного впровадження та сприятиме сталому розвитку суспільно важливих ініціатив.

Висновки. Публічно-приватне партнерство у сфері оборонно-промислового комплексу являє собою інноваційну модель співпраці, яка забезпечує взаємовигідну взаємодію між державними структурами та приватними компаніями. Такий підхід дозволяє ефективніше розв'язувати стратегічні завдання національної безпеки, залучаючи ресурси, експертні знання та технологічний потенціал бізнесу. Ця форма партнерства сприяє впровадженню сучасних технологій у виробництво, оптимізації витрат та підвищенню спроможності щодо забезпечення оборонних потреб країни. Зокрема, держава отримує доступ до інновацій і гнучкості приватних компаній, а бізнес – гарантії довгострокових замовлень і підтримку з боку урядових структур.

У контексті оборонно-промислового комплексу ключовими викликами є забезпечення прозорості співпраці, запобігання конфлікту інтересів та чітке дотримання національних інтересів. Досягнення максимальної ефективності такого партнерства потребує комплексного підходу, зокрема розробки відповідного нормативно-правового регулювання та впровадження механізмів моніторингу й оцінки проєктів.

Таким чином, публічно-приватне партнерство є важливою складовою модернізації оборонної сфери, підвищуючи її конкурентоспроможність на міжнародному рівні та сприяючи зміцненню національної безпеки.

Література:

1. Закон України «Про публічно-приватне партнерство». *Відомості Верховної Ради (ВВР)*, 2025, № 43-45, ст. 192.

2. Парламентське дослідження щодо розвитку публічно-приватного партнерства в гуманітарній та інформаційній сферах. URL: <https://research.rada.gov.ua/uploads/documents/33766.pdf> (дата звернення: 30.03.2026).

3. Лаврентій Д. С. Публічно-приватне партнерство: категоріально-понятійний аналіз. *Державне управління: удосконалення та розвиток. Електронний журнал*. 2017. № 10. URL: <http://www.dy.nayka.com.ua/?op=1&z=1303> (дата звернення: 30.03.2026).

4. Груба Д. І. Державно-приватне партнерство в оборонній сфері: майнові та правові аспекти. URL: <https://attorneys.ua/publication/public-private-partnerships-in-the-defense-sector-legal-framework-asset-management/> (дата звернення: 30.03.2026).

5. Боліла С. Ю. Розвиток оборонно-промислового комплексу на підставі інноваційних технологій як драйвер економіки України в умовах війни та повоєнного відновлення. *Таврійський науковий вісник*. Серія: Економіка. 2024. Вип. 22. С. 22-33.

6. Стратегія розвитку оборонно-промислового комплексу України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/372/2021#Text> (дата звернення: 30.03.2026).

7. Держава та приватний сектор на захисті національної безпеки: від взаємодії до партнерства: аналіз. доп. / [О. Д. Маркеєва, Б. Л. Розвадовський]. Київ: НІСД, 2021. 72 с.

8. Маслов К. С. Публічно-приватне партнерство в Україні: сучасний стан та проблемні аспекти. *Право та державне управління*. 2025. № 2. С. 222-228.

9. Національна безпека України: навчальний посібник / С. М. Дерев'янку, Ю. В. Кобець, Т. Б. Мадрига та ін.; за заг. ред. В. В. Марчука. Львів-Торунь: Liha-Pres, 2025. 372 с.

10. Маркеєва О. Д., Розвадовський Б. Л. Теоретичні підходи до державно-приватного партнерства у сфері національної безпеки. *Стратегічна панорама*. 2022. № 1. С. 42-50.

11. Круглов В. В. Роль державно-приватного партнерства у сфері безпеки. *Інвестиції: практика та досвід*. 2018. № 12. С. 107-110.

12. Єгоричева С. Б., Лахижа М. І. Публічно-приватне партнерство в посткомуністичних країнах: монографія. Київ: ІПК ДСЗУ, 2020. 304 с.

References:

1. Zakon Ukrainy «Pro publichno-pryvatne partnerstvo». *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy (VVR)*. 2025. №№ 43-45. St. 192.

2. Parlamentske doslidzhennia shchodo rozvytku publichno-pryvatnoho partnerstva v humanitarnii ta informatsiinii sferakh. URL: <https://research.rada.gov.ua/uploads/documents/33766.pdf> (data zvernennia: 30.03.2026).

3. Lavrentii D. S. Publichno-pryvatne partnerstvo: katehorialno-poniatiinyi analiz. *Derzhavne upravlinnia: udoskonalennia ta rozvytok. Elektronnyi zhurnal*. 2017. № 10. URL: <http://www.dy.nayka.com.ua/?op=1&z=1303> (data zvernennia: 30.03.2026).

4. Hruha D. I. Derzhavno-pryvatne partnerstvo v oboronni sferi: mainovi ta pravovi aspekty. URL: <https://attorneys.ua/publication/public-private-partnerships-in-the-defense-sector-legal-framework-asset-management/> (data zvernennia: 30.03.2026).

5. Bolila S. Yu. Rozvytok oboronno-promyslovoho kompleksu na pidstavi innovatsiinykh tekhnolohii yak draiver ekonomiky Ukrainy v umovakh viiny ta povoiennoho vidnovlennia. *Tavriiskyi naukovyi visnyk. Seriya: Ekonomika*. 2024. Vyp. 22. S. 22-33.

6. Stratehiia rozvytku oboronno-promyslovoho kompleksu Ukrainy. Ofitsiinyi vebsait Verkhovnoi Rady Ukrainy. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/372/2021#Text> (data zvernennia: 30.03.2026).

7. Markieieva O. D., Rozvadovskiy B. L. *Derzhava ta pryvatnyi sektor na zakhysti natsionalnoi bezpeky: vid vzaiemodii do partnerstva* : analit. dop. Kyiv : NISD, 2021. 72 s.

8. Maslov K. S. Publichno-pryvatne partnerstvo v Ukraini: suchasnyi stan ta problemni aspekty. *Pravo ta derzhavne upravlinnia*. 2025. № 2. S. 222-228.

9. Derevianko S. M., Kobets Yu. V., Madryha T. B. ta in. *Natsionalna bezpeka Ukrainy* : navchalnyi posibnyk / za zah. red. V. V. Marchuka. Lviv-Torun : Liha-Pres, 2025. 372 s.

10. Markieieva O. D., Rozvadovskiy B. L. Teoretychni pidkhody do derzhavno-pryvatnoho partnerstva u sferi natsionalnoi bezpeky. *Stratehichna panorama*. 2022. № 1. S. 42-50.

11. Kruhlov V. V. Rol derzhavno-pryvatnoho partnerstva u sferi bezpeky. *Investytsii: praktyka ta dosvid*. 2018. № 12. S. 107-110.

12. Yehorycheva S. B., Lakhyzha M. I. *Publichno-pryvatne partnerstvo v postkomunistychnykh krainakh* : monohrafiia. Kyiv : IPK DSZU, 2020. 304 s.

Стаття надійшла до друку 08 квітня 2026 року